SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 28. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 11, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го ЛЮТОГО 1993. Ч. 28. РІК C.

ПОВІДОМЛЕННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

УАКРада подає до відома своїм складовим організаціям, відділам і членству про стан переговорів для злуки двох централь, УККА і УАКРади.

На річному засіданні Крайової Ради в березні 1992 року було рішено, щоб почати нові переговори про злуку двох централь та щоб стреміти до об'єднання цілої української громади на базі рівнорядного представництва УККА, УАКРади і Конференції Безсторонніх Організацій в одній спільній централі, де було б взаємне довір'я, толерантність і взаємна пошана.

Представниками для переговорів були делеговані панови: Євген Стахів, Роман Данилюк, Володимир Процик і Андрій Шевченко. Від УККА переговори вели панови: Аскольд Лозинський, Лев Футала, Євген Гановський та Іван Кобаса.

На першій зустрічі 9-го вересня 1992 року представники УАКРади запропонували створення однієї централі у формі надбудови з назвою „Український Американський Конґрес". До нього входили б по п'ять представників від УККА і від УАКРади та п'ять — від Конференції Безсторонніх Організацій. Ця організація мала б за завдання репрезентувати українську громаду перед урядовими чинниками ЗСА та України, як також координувати важні дії на терені ЗСА. Так УККА, як і УАКРада залишилися б у своїх первісних формах, тобто дальше існували б і вели б свою діяльність, мали б своє майно і податкові звільнення.

Представники УККА поставилися до цієї пропозиції неґативно і хотіли на цім закінчити переговори. Однак, на апель представників УАКРади, погодилися продовжувати розмови.

На другому засіданні 2-го листопада 1992 року представники УККА запропонували, щоб для полагодження об'єднання застосувати „байндінг арбітрейшен" при допомозі американських правних чинників. Представники УАКРади не прийняли цієї пропозиції, бо вважали, що при добрій волі можна полагодити ці справи між собою. Тоді представники УККА запропонували скликання громадських віч в поодиноких місцевостях для вирішення справи об'єднання.

На третьому засіданні 21-го грудня 1992 року представники УАКРади повідомили, що згідно з рішенням Екзекутиви УАКРади не принесе успіху для переговорів влаштовування публічних віч, які не поможуть об'єднанню, а можуть привести до розколу громади до самих низів.

Пропозиція УАКРади створити одну центральну надбудову з представників УККА, УАКРади і Конференції Безсторонніх Організацій була категорично відкинена представниками УККА. Представники УККА ствердили великі ідеологічні розходження поміж УККА і УАКРадою і заявили, що може бути тільки зміна назви, але структура УККА мусить залишитися незмінною.

УАКРада не могла прийняти такої пропозиції на об'єднання, бо це означає не створення об'єднаної на демократичних засадах централі, а включенням організацій УАКРади до старої системи УККА.

Запропоноване представниками УАКРади створення сталого комітету, зложеного з представників двох централь для координації акцій всіх українців на терені ЗСА, було відкликане представниками УККА. Після цього представники УККА заявили про недоцільність провадження дальших переговорів в справі створення спільної централі.

Екзекутива УАКРади

УКРАЇНА І РУМУНІЯ ДІЙШЛИ ДО ЗГОДИ

Одеса (УНІАР). — Тут 4-5-го лютого відбулися українсько-румунські консультації щодо виконання санкцій ООН проти Югославії згідно з резолюціями Ради безпеки ООН. Українську делеґацію очолив начальник Управління міжнародних організацій Міністерства Закордонних Справ Борис Гудима, румунську — директор Управління міжнародних організацій Міністерства закордонних справ Румунії Йона Войку. В ході зустрічі ухвалено і підписано меморандум. Як заявив Б. Гудима, його сподівання на успіх виправдалися. Вирішено відкрити в українських портах Рені та Ізмаїл пости міжнародної контролі за дотримуванням санкцій ООН та за проходженням вантажів по ріці Дунай. Сторони погодилися на тісну співпрацю між транспортовими, митними та прикордонними службами.

Одесу та Ізмаїл 4-го лютого відвідали представники Ради безпеки ООН з Австрії, Румунії, Швеції і Бельгії з метою налагодження контактів із портовим керівництвом та митниками України, встановлення більш гнучкого й оперативного механізму, який прискорив би прохід суден по Дунаю з дотриманням ембарґо щодо Югославії. Обговорено порядок проходження суден на українській дільниці Дунаю, а також домовлено про розташування в портах Дунаю сил ООН.

На пресовій конференції, присвяченій підсумкам українсько-румунських консультацій, повідомлено, що українське дунайське пароплавство не отримало доходу близько 1 біл. дол. в наслідок запровадження Радою безпеки ООН санкцій проти Югославії. Загальна сума недобору України від економічної бльокади Югославії ще не підрахована. Румунія, за словами Й. Войку, втратила майже 7 біл. рублів. Делеґація України підтримала пропозицію румунської сторони щодо уточнення втрат обох країн від згаданих санкцій та звернення до ООН з проханням про відшкодування.

Тим часом міністер транспорту Югославії Ярко Катіч під час інтерв'ю для румунського радіо 4-го лютого заявив, що Югославія застосує ембарґо щодо Румунії й України, якщо вони сприятимуть виконанню санкцій ООН з метою недопустити достави пального в Югославію. Так зареаґував Београд на українсько-румунську зустріч і на вимогу ООН, Европейської спільноти та ЗСА зупинити прохід по ріці Дунай сербських барж з нафтою. Як твердять югославські керівники, „йдеться про внутрішні перевезення між югославськими портами".

„Дотримання рішень Ради безпеки не можна розглядати як ворожу позицію щодо Сербії", — сказано у заяві пресового центру Міністерства закордонних справ України з 6-го лютого. Міністерство закордонних справ України заявляє, що Україна, як член міжнародного співтовариства, з відповідальністю ставиться до своїх обов'язків члена ООН, суворо дотримується санкцій, введених Радою безпеки щодо Сербії та Чорногорії.

Плян замирення в Боснії викликав гостру критику

Ню Йорк. — В понеділок, 8-го лютого, співголова координаційного комітету міжнародної конференції в питаннях колишньої Югославії Сайрус Венс і лорд Овен, які є авторами пляну замирення в Боснії і Ґерцеґовині, провели в головному бюрі ООН чергову рунду зустрічей з керівниками делеґацій ворогуючих сторін. Однак і на цей раз ніякого просування вперед не сталося.

Співголови мали зустріч з лідером боснійських сербів Радованом Караджічем. Знову обговорювалася мапа розділу країни на 10 автономних провінцій, але вже із врахуванням поправок, внесених після консультацій з лідером боснійських хорватів Мате Бобаном. Караджіч відкинув запропоновані зміни.

Міністер закордонних справ Боснії і Ґерцеґовини Гаріс Сілайджіч заявив, що його уряд не може прийняти пляну мирного врегулювання, підготовлений Сайрусом Венсом і лордом Овеном, якщо до нього не буде внесено значних змін. Виступаючи на зустрічі, організованій Міжнародною амнестією боснійський міністер запропонував визначити крайній термін, до якого сербські сили повинні передати під міжнародну контролю свою тяжку зброю. Такий крок створив би сприятливий клімат для продовження переговорів. Якщо ж сербська сторона не зробить цього тоді НАТО повинне зважитися на збройне втручання. Міністер сказав також, що підхід Венса-Овена до врегулювання боснійського конфлікту є неправильним у своїй основі, оскільки він припускає, що „агресор має примиритися, перш ніж припинити агресію". „Цей плян не робить різниці між жертвою і агресором, завдає поразку демократичному процесові і заохочує націоналістичні сили", — підкреслив Г. Сілайджіч.

З повідомлень, що надійшли з Лондону, виглядає, що англійські лейбористи також не підтримують пляну С. Венса і лорда Овена, вважаючи запропонований ними територіяльний розділ несправедливим. На їхню думку, плян, згідно з яким Боснія і Ґерцеґовина має бути поділена на 10 областей з обмеженою автономією і центральним урядом, не тільки не надає для мусулман під їхнє власне управління території, яка є пропорціональна їхньому населенню, але нагороджує сербів результатами їхніх несправедливих завоювань. Крім того, більша частина республіки буде перебувати під контролею сербів, що не можна виправдати з огляду значно маншої кількости сербського населення.

Майкл Мічел, один із впливових діячів лейбористської партії, сказав, що для двох з половиною мільйонів втікачів плян Венса-Овена не залишає надії на повернення до рідних домівок, звідки серби вигнали їх з нечуваною жорстокістю. У зв'язку з цим ООН і західні держави повинні чітко заявити, що запроваджені проти Београду санкції не будуть послаблені до того часу, поки незаконно загарбані у висліді „етнічних очищень" території не будуть демілітаризовані і вигнане корінне населення не вернеться на рідні землі. Поки цього не станеться, сказав М. Мічер, плян Венса — Овена буде перебувати у протиріччі з принципами ООН, на яких будувалося наставлення міжнародної спільноти до Фольклендської війни і війни в Перській затоці.

Гостра критика пляну Венса—Овена з боку Лейбористської партії Великобританії прозвучала в критичний момент для долі мирних переговорів щодо колишніх югославських республік, коли ЗСА не лише не підтримали цей плян, але заявили, що випрацьовують власний підхід до розв'язання проблеми.

ШАХТАРІ ДОНБАСУ ЗНОВУ СТРАЙКУЮТЬ

Донецьке (УНІАР). — Як повідомила 7-го лютого пресова служба Незалежної Профспілки Гірників, (НПГ) у зв'язку з порушенням Урядом України та Держвуглепромом основних постанов галузевої тарифної угоди, укладеної між НПГ і Держвуглепромом, а також угоди про трудові і соціяльні гарантії між Урядом і НПГ, 6-го лютого розпочали страйк 15,000 гірників, які працюють на шахтах: „Центральная", „Родінская", „ім. Стаханова" і виробничому об'єднанні „Красноармійськвугілля". Учасники страйку вимагають переговорів Уряду України із керівниками НПГ.

Інакше сталося в Дніпропетровському, де про відмову від участи в масових акціях і страйках протягом шести місяців з часу надання Урядові надзвичайних уповноважень заявили обласні організації Української Республіканської Партії, Демократичної Партії України, Соціялістичної Партії України, Партії Демократичного Відродження України, Конґресу Українських Націоналістів та Дніпропетровської Асоціяції Молодих Політологів і Політиків. Таким чином вони хочуть запобігти дестабілізації в економіці і суспільстві та створити відповідні умови для виходу держави з економічної кризи.

Б. ЄЛЬЦИН ВІДМОВИВСЯ ВІД ПРОВЕДЕННЯ РЕФЕРЕНДУМУ

Москва. — Президент Росії Боріс Єльцин відступив перед настійливим тиском з боку Верховної Ради і зняв свою вимогу щодо проведення загальнонаціонального референдуму. Ця заява, з якою виступили російські керівники на засіданні голів республік Російської федерації, на думку спеціялістів, свідчить про чергову спробу примирення президента з консервативно настроєною опозицією.

Спочатку Б. Єльцин пропонував провести референдум у грудні, маючи надію розбити опонентів, заручившись підтримкою народу. Однак російський парлямент обвинуватив президента у спробі узурпувати владу і заблькувати його пропозицію. Президент і Верховна Рада погодилися перенести референдум на 11-те квітня.

Виступаючи на засіданні, що відбулося у Москві, Єльцин підкреслив, що референдум має сенс, якщо він затвердить принцип поділу влади, допоможе зрушити з місця проблему реалізації федеративного договору і децентралізації. „В той же час референдум — не самоціль", — підкреслив російський президент і додав, що готовий розглянути інші пропозиції, які допомогли б іншим шляхом вирішити ті ж проблеми.

Раніше в той же день голова Конституційного суду Валерій Зоркін офіційно закликав президента Росії і Верховну Раду відкласти проведення референдуму у квітні в зв'язку з різким погіршенням політичної і економічної ситуації в країні.

В дійсності Єльцин прийняв всі вимоги свого головного політичного суперника, голови Верховної Ради Руслана Хасбулатова. Він навіть погодився на проведення надзвичайних президентських і парляментських виборів.

Раніше Єльцин не раз заявляв, що не буде добиватися переобрання, коли в червні 1996 року закінчиться його каденція. Тепер він запропонував провести президентські вибори на рік раніше — в червні 1995 року, а вибори до Верховної Ради — не в березні 1995 року, як плянувалося, а на весні 1994.

Український Музей влаштовує курси вишивання

Ню Йорк. — В програмі курсу вишивання відбудеться вісім зайнять, пристосованих як для початківців, так і для вишивальниць з певним досвідом. Будуть лекції з історії, техніки і естетики української вишивки. На курс можуть зголошуватися діти понад 10 років віку і дорослі. Зайняття відбуватимуться в суботи.

Дата: 30-го січня — 20-го березня; час зайнять: 1:00 — 3:30 по полудні; оплата за навчання: дорослі 55 дол. пенсіонери і студенти віком від 16 років 50 дол.; діти від 10 до 16 років безплатно, члени музею дістають знижку 15%. Інструктор: Любов Волинець.

У програмі курсу вироблення ґерданів будуть три зайняття, на яких дорослі і діти від 12 років будуть учитися робити ґердани. Ці традиційні нашийні прикраси з дрібних намистин носили з українськими народними убраннями в різних районах України.

Дата: 13-го, 20-го і 27-го лютого 1993; час зайнять 1:00 — 3:30 по полудні; оплата за навчання: дорослі 30 дол.; пенсіонери і студенти віком від 16 років 25 дол., діти від 12—16 років безплатно; члени музею дістають знижку 15%.

Інструктори: Таня Кейс і Лариса Зелик.

Вартість матеріялів включена в оплату за навчання. В справі інформації і реєстрації слід телефонувати (212) 228-0110. Курси частково фінансовані Стейтовою радою мистецтва.

Найважливіша праця для України розвивається

Джерзі Сити, Н.Дж.(О. Кузьмович). — Якось недавно зателефонував один із пильних читачів О-КИ та поставив нам таке питання: „А що ви уважаєте під сучасну пору найважливішим завданням нас, українців з діяспори, у допомозі Україні?"

Ми без надуми відповіли — дати можливість українській дітворі дістати добру, справжню освіту в українській мові та з українських підручників. Читачеві ця відповідь припала до вподоби і надіємось, що питався він не так для самої цікавості, а з думкою справді допомогти в тому напрямі.

З якою отже радістю та тихим признанням привітали ми в редакції постійних вже гостей інж. Володимира Воловодюка і проф. Романа Воронку, що від довшого часу саме цій акції посвятили усі свої сили та призбирали і далі збирають відповідні фонди. Минулого року ми писали про створення ними Фонду Допомоги Школам України, що постав при Координаційному Комітеті Допомоги Україні, який діє під керівництвом д-ра Богдана Бурачинського, про широку збіркову акцію для видання підставових підручників для шкіл в Україні, а тут тепер вони вже звітують про справді великі успіхи цієї акції та про дальші пляни.

Р. Воронка (зліва) і В. Воловодюк розказують про видання шкільних підручників для дітей в Україні.

Передусім точний та сумлінний у своїй праці В. Воловодюк інформує про збіркову акцію, яка зосереджується в його руках і від нього довідуємося, що досі зібрано понад 300,000 дол., з яких 200,000 дол. видано на видання чотирьох перших підручників. З них вже навчаються діти України у всіх початкових клясах, починаючи букварем. Наші гості привезли до книгарні „Свободи" 300 комплектів цих чепурних книжечок, що розпочинаються „Материнкою", і вони є тепер для розпродажу в книгарні „Свободи" по 25 дол. за комплект для зацікавлених учителів чи батьків в ЗСА.

Але коли питаємо В. Воловодюка чи зібрані в цей спосіб гроші потрібні на дальші видання, він запевняє, що із зібраних досі фондів тепер підготовляється перевидання історії України Дмитра Дорошенка у 300,000 примірниках, які будуть роздані, як і попередні, по всіх школах, а далі підготовляється вже цілою парою видання двотомної хрестоматії, з яких кожний том матиме 600 сторінок і це враз із заплаченням гонорару авторавм буде коштувати 40,000 дол. В цей спосіб усі ці підручники оплачені зібраними досі фондами, а це, що прийде із розпродажу перших підручників привезених тепер сюди, призначене на інші цілі, як ось відвідини тут тих осіб, що співпрацюють у тому важливому завданні.

(Закінчення на стор. 5)

ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ НЕ ВІДБУДУТЬСЯ

Український Лещатарський Клюб „Сокіл" у Сиракюзах, Н.Й., повідомляє, що заплановані на суботу, 20-го лютого, лещатарські змагання не відбудуться.

У СВІТІ

ГРЕЦЬКІ ВЛАСТІ почали кампанію репатріяції 200,000 албанців, котрі нелеґально мешкають у Греції. Першу групу з 400 еміґрантами автобусами відправлено на перепускний пункт Какавія і передано албанським прикордонникам. Обґрунтовуючи це рішення, в Атенах стверджують, що перебування у Греції албанських втікачів є головною причиною значного збільшення злочинности. Спостерігачі передбачають, що ці заходи грецьких властей приведуть до дальшого загострення стосунків між Грецією і Албанією.

ВЗАЄМИНИ МІЖ Анкарою і Теграном загострилися минулого тижня, після того, як Туреччина заявила, що в країні виявлено нову фундаменталістсько-екстремістську організацію Ісламська дія, члени якої переходили воєнний вишкіл в Ірані. Поліція арештувала 19 бойовиків Ісламської дії, причетних до політичних вбивств у Туреччині. Цими днями, під час конференції Ісламської ліґи у Пакістані, турецький міністер закордонних справ Гікмет Скетін передав документи, що засвідчують зв'язки терористів з Іраном, іранському міністрові Акбарові Велаяті. На пресовій конференції в Анкарі Г. Скетін заявив, що „Туреччина усвідомлює важливість стосунків з Теграном, проте не дозволить на підтримку тероризму".

ПІД ЧАС ВІЗИТИ в Уґанді Папа Іван Павло II відвідав католицький шпиталь, 60 відсотків хворих у якому заражені АІДС. Всього в країні носіями вірусу АІДС є 1.5 міл. осіб. Виступаючи перед уґандійською молоддю на стадіоні в Кампалі, Іван Павло II закликав „утримуватися від грішних статевих зв'язків", підкресливши, що це єдиний спосіб уникнути невиліковного захворювання. Щодо проблеми АІДС, то Католицька Церква опинилася в складному становищі, оскільки церковна мораль забороняє застосовувати будь-які протизачаткові способи, тим часом застосування їх в Уґанді є особливо актуальним, бо в країні панує багатоженство.

НІМЕЦЬКИЙ ТРАНСПОРТОВИЙ літак з гуманітарною допомогою обстріляно з землі поблизу міста Карловаца в прикордонній смузі між Хорватією і Сербською Країною. У висліді ранено одного летуна з членів залоги. Командування сил ООН надіслало протест властям Сербської Країни і Югославії, поклавши відповідальність за цей злочин на сербських бойовиків. Боснійські серби пояснили інцидент тим, що їх не було вчасно сповіщено про переліт німецького літака.

В АМЕРИЦІ

ВІДОМИЙ МИШИҐЕНСЬКИЙ патолог д-р Джек Кеворкіян, який пропаґує справу медичної допомоги при покінченні самогубством людям, які хворіють на болючі невилічимо-смертельні недуги, впродовж останніх десяти днів знову допоміг трьом особам відійти з цього світу. Цим разом — всі троє зі стейту Мишиґен, дві жінки та один мужчина; останній це 82-літній Стенлі Болл, який хворів на рака підшлункової залози, 73-літня Мері Бієрнат, що страждала від рака грудей з перекидами вже на грудну клітку, та 47-літня Ілейн Ґолдбаум, яка хворіла на множинну склерозу. Адвокат д-ра Дж. Кеворкіяна заявив, що всі троє померли від отруєння чадним ґазом — метода, що її найчастіше застосовує д-р Кеворкіян. Адвокат Джофрі Фіґер сказав, що поліція після цього третього випадку сконфіскувала все приладдя, але д-ра Кеворкіяна не заарештовано, бо така допомога покищо в Мишиґені не проти закону. Закон в цій справі схвалено і він діятиме щойно від 30-го березня. Д-р Дж. Кеворкіян одначе твердить, що іґноруватиме цей закон, бо уважає його неморальним.

СПІВРОБІТНИКИ ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона подали йому до перегляду новий плян для полагодження Балканської проблеми. Плян включає призначення спеціяльного посланця ЗСА, щоби розпочати переговори з воюючими сторонами, а також зобов'язуватиме ЗСА щодо введення в життя будь-яких даних обіцянок. Офіційні чинники не хотіли в подробицях обговорювати цього пляну, бо він ще не має президентського схвалення. Також підкреслили вони, що не зроблено покищо жодних заходів у справі кандидатури вищезгаданого посланця.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР ірано-контра афери Лоренс Волш у своєму звіті в понеділок, 8-го лютого, зробив натяк на те, що колишній президент Джордж Буш помилував Каспера Вайнберґера, колишнього секретаря Департаменту оборони тому, щоби самому не бути покликаним на свідка, де йому могли б ставити не надто бажані питання про його ролю в тій афері. У своєму звіті Л. Волш сказав, що коли б К. Вайнберґера покликали до судової відповідальности то багато нових інформацій були б побачили денне світло. Він одначе уважає, що верхівна уряду колишнього президента Роналда Реґена робила все можливе щоби охоронити його від будь-яких підозрінь.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки — money orders виставляти на: Svoboda

Уряд Клінтона і Східня Европа

Як тільки у минулорічній передвиборчій кампанії зросли шанси перемоги губернатора стейту Аркенсо Билла Клінтона — Україна й українська діяспора були не-то стривожені, не-то збентежені повною відсутністю будь-якої програми нового Президента у відношенні до Сходу Европи. Тому добру вістку приніс „Ню Йорк Таймс" з 8-го лютого ц. р., що Уряд Клінтона взявся за зформування своєї політики супроти новопосталих держав, колишніх членів Совєтського Союзу. Плянується створити — чи може вже створено — суперкомісію, яка має скласти таку програму. Можна здогадатися, що членами такої суперкомісії будуть передусім члени Крайової Ради Безпеки: президент, віцепрезидент, державний секретар Департаменту оборони, дорадник у справах крайової безпеки і директор Центральної Розвідчої Аґенції. Сам Президент не виявляв найменшого зацікавлення проблемами закордонної політики під час виборчої кампанії і в першому тижні свого урядування, — чи і наскільки зорієнтовані у проблематиці Сходу Европи його найближчі дорадники — члени Крайової Ради Безпеки — це покищо загадка. в Уряді останнього демократичного президента Джиммі Картера був Збіґнєв Бжезінскі, дорадник у справах Крайової безпеки, знаменитий знавець історії і проблем Східньої Европи, зокрема приятель України. Наше сподівання, що він знайдеться в Уряді Билла Клінтона не здійснилося. Це не означає, що члени теперішнього Уряду, причетні до ресорту закордонної політики ставляться чи будуть ставитися до країн і народів, які відзискали свою державність — гірше. Демократична партія кладе більший тиск на права людини, як партія Республіканська. До прав людини належить теж право самовизначення. Знаємо із сумного досвіду, що республіканські президенти визнавали права народів на самовизначення радше у теорії, як у практиці. Новий державний секретар Воррен Кристофер висловлювався вже дуже різко про Сербію, як аґресора проти країн колишньої Юґославії, які проголосили свою державну незалежність. Це вказувало би, що він так само у принципі і практиці прихильний національним державам на Сході Европи. Було повідомлення, що коротку телефонічну розмову мав президент Клінтон із Леонідом Кравчуком і що він, Клінтон, доручив державному секретареві Кристоферові виготовити деталі зустрічі обох лідерів у ближче неозначеній майбутності. Те саме стосується розмови Клінтона з Борісом Єльциним.

Захід з Америкою у проводі все ще на перше місце свого підходу до усамостійнених держав колишнього СССР ставить проблему безпеки, конкретно — підписання двох договорів про редукцію атомової зброї, так звані „Старт-1" і „Старт-2", — та справу знищення атомних ракет, які після розвалу СССР залишилися на території Росії, України, Казахстану і Білорусі . Звичайно, та проблема мусить бути розв'язана: для України вона найтісніше пов'язана з ґарантією безпеки. „Ню Йорк Тайм" у цій статті в у підзаголовку зазначає, що „не передбачається грошова допомога". Уряд Клінтона, наставлений на підвищення податків для зрівноваження дефіцитного державного бюджету, не буде квапитися з грошовими допомогами, але знищення згаданих атомових ракет вимагає великих коштів і складної техніки.

На превеликий жаль — дипломатична служба України не вважає за доцільне інформувати українську спільноту в діяспорі, зокрема в Америці, про свої зв'язки з новим Урядом у ЗСА. Тому ми здані тільки на скупі вістки американської преси. Колишній президент Ричард Ніксон дивився дальше і краще: провалився комунізм, настала демократія — треба помогти, щоб вона закріпилася. Але його не слухають.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і пише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Н. Осока

ПРО ПІСЛЯКОМУНІСТИЧНИХ МІЛЬЙОНЕРІВ

III

Або ще такий спосіб. В Росії мідь коштує 300—400 тисяч рублів, що дорівнює 750—800 долярам. А на лондонській біржі кольорових металів за неї дають понад 2,000 дол. І хоч вивізне мито в Росії велике, але все одно вигідно вивозити кольорові метали, бавовну тощо. Треба лише мати зв'язки в такій державній структурі, яка має ліцензію на вивіз сировини. (Указ Єльцина з 14-го серпня 1992 року забезпечив цю годівницю для цілої низки структур). Вона, звичайно, візьме собі 5—10 відсотків від суми контракту. Пізніше треба знайти прямого постачальника сировини і підставити його цій державній структурі. Відсотків 30 піде на мито, але ж відсотків 40 дістанеться й посередникові, який все це організував. Постачальникові не вигідно мати справу безпосередньо з державною конторою, бо остання вимагає від нього державних постачань, від яких він собі до кишені не покладе нічого. Він зацікавлений продати через комерційну структуру навіть, якщо ціна буде нижча. Адже ж якщо директор великого металюргійного заводу отримує, скажімо, сто тисяч рублів на місяць, і його підприємство даватиме великий дохід, то найбільше, що директор може отримати додатково — це премію раз на три місяці. А якщо він один раз продасть 10 вагонів міді за допомогою комерційної структури, то отримає за це 10,000 дол., тобто 40 його місячних заробітків. Отож він і не бореться за дохід свого підприємства, досить того, що воно не збиткове. В будь-якому великому місті є „царське село", де будинки належать керівникам місцевих підприємств. Заводський начальник відділу збуту може мати п'ять поверхів з 25-метровим басейном і пальмами під склом.

В іншій статті тієї ж газети, Андрей Колесніков пише, що колишні партократи мають всі підстави для міцної дружби. Одні з них залишаються у державних структурах, інші — йдуть у комерційні. Одні отримують від держави ліцензію, яку законним шляхом дістати не можуть, інші — імпортні автомобілі. А ті, що покликані боротися зі злочинністю, не зацікавлені викрити більше, ніж 25 відсотків. До корумпованих структур належать і прокурори, разом зі слідчими і суддями, кредитно-фінансова діяльність, зовнішньоекономічна і земельна. З організованою злочинністю в Росії пов'язана третина працівників органів влади і навіть деякі командуючі армії. Комерційні структури отримують за хабарі в оренду земельні ділянки. Корупція пустила глибоке коріння на митниці і в державній автоінспекції.

Понад 600 підприємств виникло в Росії за допомогою грошей КПСС. Скажімо, московська кредитно-посередницька фірма „Галактика", якою керує підполковник КҐБ Віктор Ґребєнщіков, що теж багато років працював за кордоном. А „хресним батьком" комерційної діяльности КПСС називають полковника КҐБ Леоніда Веселовського, якого з КҐБ перевели в ЦК КПСС і доручили координувати „комерційну діяльність партії". Нині Веселовський постійно живе в Цюріху і працює консультантом канадсько-швайцарської фірми „СЕАБЕКО-груп зі штаб-квартирами в Торонто і Цюріху і з філіями в ЗСА, Гонконґу, Росії, Молдові і Киргизстані. Керують СЕАБЕКО іміґранти з колишнього СССР. Голова — Борис Біршгейн, заступник Юрій Співак, який очолює також московську філію.

Московська кореспондентка газети „Ню Йорк Таймс" Селестайн Болен у ч. з 1-го лютого пише, що наплив сировини з Росії „вже змінив міжнародні ціни на нікель, алюміній і мідь". Як сказав один західній бизнесмен, „нині ціна в Росії не має жодного значення, здається, єдине, що цікавить моїх російських партнерів, це — готівка". Притік долярів на Захід з Росії зростає такою ж мірою, якою там зростає інфляція. А коли масово вивозиться валюта, то й падає курс рубля.

Минулого тижня преса повідомила, що в Греції звалюють мільйони тонн свіжих фруктів у рови і втрамбовують бульдозерами та засипають землею. Хотіли віддати Україні за безцінь, аби не погнили, та бизнесмени відмовилися. Їм не вигідно наповнити крамниці України дешевими овочами. А гроші свої вони обмінюють на валюту і тримають на рахунках за кордоном. Знову ж кореспондентка „Ню Йорк Таймсу" С. Болен пише, що державні і приватні підприємства вкладають свої гроші в західні компанії. Деякі з цих інвестицій бувають леґальні, тобто існуючі закони Росії, та й колишнього СССР, дозволяють такі операції. Однак, нелеґальних інвестицій куди більше і продумані вони ліпше.

У Києві в грудні минулого року зареєстрована Акціонерна група „Україна" (АГ „Україна"), до якої увійшли дев'ять партнерів: три українські металюрґійні комбінати, п'ять підприємств з виробництва мінеральних добрив і фірма СЕАБЕКО-груп, яка отримуватиме 30—35 відсотків з прибутку. Генераль-

(Закінчення на стор. 5)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Оксана Б. Соколик

„Щедрик" у Торонто

Музичний фестиваль в Ківаніс, Торонто, відзначав своє 50-ліття. Це установа — товариство, яке вже 50 років переводить у Торонто, завжди в лютому, музичні змагання дітей і молоді в різних категоріях віку інструментів і голосу. Цього року коло 30,000 молодих ентузіястів готувалося до змагань! Тож — 50-та річниця — це великий успіх і поважна пророблена праця.

Ґаля концерт з нагоди 50-ліття відбувся 30-го січня у найбільшій концертовій залі Торонто, Рой Томсон Голл. У програмі виступала Торонтонська симфонічна молодеча оркестра, (вік 22 роки або нижче), колишні нагороджені студенти, а тепер професіоналісти, шкільна оркестра, Торонтонський дитячий хор — диригент Джін Атворс Бартл та хор „Щедрик" з Києва , який був гостем торонтонського дитячого хору.

Хор „Щедрик" концертував в Америці. В Канаді мав виступ тільки в містечку Овен Савнд, куди його запросив один ентузіяст хорів, що чув цей хор у виступах ЗСА перед кількома роками. 900 осіб захоплювалося „Щедриком" в Овен Савнд. А Ківаніс запросив їх на 50-ліття, знаючи, що вони в Канаді.

Уже півроку ми знали про їхній виступ і нетерпеливо чекали! Наш „Щедрик" виступав чудово! Хоч багатьом нам дивно було бачити в програмі „Російський ярмарок" — Рубіна (чому якраз російський твір...?), та виконаний він був дуже ефективно. А „Дударик" — Леонтовича — таки надзвичайно! Диригентка Ірина Сабліна — це винятковий музикант. Характер творів, нюанси, делікатність, чистота — аж прозорість характеризували виконання, яким слухачі були захоплені. В офіційній програмі концерту була інформація про виконавців: „Щедрик — хор з Києва. Заснувала його І. Сабліна в 1971 році. Хор є одним з найславніших дитячих хорів колишнього Совєтського Союзу". На щастя, майстер церемоній представив їх як хор з Києва, з України. А на закінчення програми, дякуючи всім, подякував „Щедрикові" українською мовою, що викликало бурю оплесків!

У неділю, 31-го січня ц. р. о год. 4-ій хор „Щедрик" був гостем в церкві св. Евхаристії на вул. Бродв'ю. Отець Богдан переконав організаторів, щоб вони залишилися хоч на один день та дали концерт для української громади. На щастя, це не перешкоджало плянам їхнього турне, і о. Богдан тільки журився розміщенням дітей на нічліг.

Хоч все це сталося майже не в останній хвилині, і рекляма не встигла зробити свою роботу, церква св. Евхаристії була переповнена. 31 дівчаток у віці 12—18 років в білих сукеночках з вирізуванням-вишивкою та двох хлопців із цікавістю дивилися на нас, та не довго. Диригентка майже без підготови почала концерт „Щедриком" — Леонтовича. І яким чудовим, радісним, легеньким „Щедриком"...

Карен Стюарт у короткому слові пояснила захоплення хором. Вона його почула вперше кілька років тому в Де Мойн, Айова. І тоді собі постановила, що зорганізує їм турне, бо таких дітей мусять почути американці!... Пісня за піснею, короткі музичні перлини, і довші твори, Донато, Бах німецькою мовою, Вінтер — естонською, болгарська народна пісня — болгарською, твори Леонтовича: — „Дударик", „Радуйтеся люди", „Ой сивая зозуленька", „Святий Боже", „В цьому домі"..., „Кружелі" — Колесси,... Цікавими були „Наша весна" — в обробці Ватсадзе та „Мої гори Карпати" — Зубицького. Програму заповідала директор цього хору Наталя Пилипенко, декільком творам акомпаньювала Ольга Терещенко, більшість творів були — а капеля.

Із насолодою слухали присутні виконання цього молодечого хору; кожний твір був наче окремий дорогоцінний камінь: блистів власним кольором, промовляв своєю глибиною. Дикція у хористок — виразна, можна зрозуміти кожнісіньке слово. Чистота звуку, чудове співзвучання голосів, динамічні нюанси, все це творило неповторну цілість. Культура співу і виконання захоплювали слухачів. Ні разу не почули ми так популярного у деяких хорів з України „сирий" голос, що звучить радше як крик. Діяпазон, навіть у самому тихому співі — широчезний. На закінчення концерту хор чудово проспівав „Боже Великий" — Лисенка, хоч чомусь ще досі зі зміненими словами: „...нашу країну храни...", замість „нам Україну храни". О. Богдан сердечно подякував хорові за чудові переживання, а присутні мали ще нагоду познайомитися з гостями за кавою у церковній залі.

ОПОЗИЦІЙНЕ УГРУПУВАННЯ „червоних хмерів" розгорнуло в Камбоджі кампанію диверсій на залізницях і мостах. Ці акції є відповіддю на недавній наступ урядових військ в семи провінціях країни, застосований з метою невтралізації впливу „червоних хмерів" напередодні загальних виборів у країні.

Михайло Воскобійник

МІЖНАРОДНІ ПРІОРИТЕТИ УКРАЇНИ

Амбасадор Олег Білорус про зовнішню політику України

II

Тут і знаходиться найважливіше завдання української зовнішньої політики і тут знаходиться історичне значення ролі нашого амбасадора до ЗСА й інших керівників дипломатичного корпусу України.

Є одначе голоси пересторогі щодо орієнтації на ЗСА із-за традиційної американської орієнтації на Росію. Але тоді тим більше важливо концентруватися на здобутті прихильного ставлення ЗСА до нашої ролі бар'єра проти російської нестабільности в Східній Европі. Нам же треба знаходити спільні причини для взаємного розуміння таких інтересів Америки, що збігатимуться із українськими.

Взагалі, всі 12 пунктів академіка О. Білоруса щодо рівноваги сил між Києвом і Москвою за своїм характером є відважною, майже революційною пропозицією наслідком його й інших українських кіл „перспективного стратегічного мислення" як основи-основ української зовнішньої політики. Ця політика нікому не загрожує, але вона продумана так, щоб через рівновагу сил між Росією і Україною (тобто рівна сума сил) створювати забезпечення безпеки і спокою для України і забезпечення тривалої рівноваги у Східній Европі.

Сучасна Росія перебуває тепер у стадії глибокої і довгої кризи і дестабілізації в економічних справах і в справах міжнаціональних відносин. Національні меншини Росії ставлять свої домагання суверенности, а то й незалежности. Підіймають голови екстремістські націоналістичні монархічні й партократичні сили. Це призводить до дальшого напруження внутрі Росії. Питання про подальше історичне влаштування Росії будуть вирішувати її народи. А нам треба цей особливий історичний період використати для завершення державотворення в Україні, для української стабілізації, для реформації економічної. Треба поспішати, поки ще час творити власні цінності для закріплення нашої незалежної державности. Історія не дає багато часу на цю титанічну роботу. Тому треба мобілізувати всі можливості.

Україна об'єктивно зацікавлена в добросусідських відносинах і співпраці з Росією. Але ця зацікавленість мусить бути двосторонньою. На жаль, на практиці ідуть нові й нові спроби економічного тиску і диктату. Ми не можемо дозволити, щоб Україну знову прикували до колісниці Росії, навіть якщо ще буде нова демократична Росія. Для надто багатьох російських демократів демократія кінчається там, де починається слово Україна. Історичну долю України як незалежної держави повинні вирішувати громадяни України. Тепер є впевненість, що представники всіх державотворчих сил знайшли в собі силу правильно оцінити нові можливості і нові загрози для нашої молодої держави. Є впевненість, що об'єднавшись навколо високої національної ідеї державотворення, загального замирення і консолідації, вони забезпечать економічний і соціяльний проґрес України.

1992 рік був роком перспективного закріплення позицій України у формі дальших дипломатичних визнань України, десятків економічних договорів із країнами зовнішнього світу і здобуття членства в кільканадцятьох міжнародних організаціях. 1992 р. був роком перебування на провідних зовнішньодержавних позиціях талановитих політичних діячів України — Л. Кравчука, І. Плюща, Л. Кучми, А. Зленка, Л. Павличка, Юхновського, Жулинського, О. Білоруса, Л. Лук'яненка, Г. Удовенка, В. Яворівського й багатьох інших. Крізь їхню призму дивимося на здійснення майбутніх зовнішніх плянів українського Уряду в 1993 році. Найважливі з них — досягнення рівноваги сил між Україною і Росією, здобуття Україні ґарантії безпеки з боку ЗСА і НАТО, економічної стабільности, щоб забезпечити твердий ґрунт незалежній державності України в наступних роках.

Головним фронтом боротьби за нову українську державність є економіка. Економічна безпека України є найгострішою проблемою не лише внутрішньої політики, а і зовнішньополітичної стратегії. Стержнем цієї стратегії мусить стати піднесення рівня міжнародної конкурентоспроможности економіки нашої країни. Без цього історична доля України як великої европейської держави не може бути вирішена так, як бажає народ України. Вона залишатиметься під риском тиску і впливу інших країн. Об'єднана і добре організована, наполеглива праця народу — це наша єдина надія і наш єдиний шанс. Тому гасло „Праця єдина з недолі нас вирве" повинно стати закликом для кожного громадянина і патріота України.

Наталія Кібець

М. ПОНЕДІЛКОВІ У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

III

До збірки „Зорепад" входять дві повісті, що займають майже дві третини її розміру, і шість оповідань та новель. Герої цих повістей — діти, але це не єдина спільна риса. „...друга і куди важливіша — їх глибоко патріотичне спрямовання, отже одне з доторкальних проте ледвевловимих почуттів модерної людини... Для кожного письменника хто б він не був, драматург, прозаїк, темою є його батьківщина — постійне поле дії і словесного оформлення не лише політиків та журналістів, але й істориків, соціологів, економістів... В Україні кожне слово патріота-письменника, яким би глухим і в'ялим воно не було б, набирає інших вимірів, не еміґраційних, а якогось майже героїчного звучання, бо за нього треба покутувати переслідуваннями, втратою кар'єри і навіть засланням у мордовські концтабори... Патріотичні боління свого серця, невтішна туга за батьківщиною — це найважливіша проблема його збірки 'Зорепад', бо вони і є центральною темою збірки".

У 1973 році вийшла нова книжка М. Понеділка під назвою „Рятуйте мою душу" — В-во „Свобода" Ню Йорк, обкладинка і ілюстрації ЕКО (Едварда Козака). Ця повість наче продовження повісті „Смішні сльозини". Мета письменника — показати життя українських біженців з усіма їхніми додатними сторінками, а ще більше тінями ненормальних життєвих умов у таборах ДП. Тут виведена широка панорама „таборових" типів і американців — їх характеристика дуже вдала; показані також характерними репатріяційні, совєтські та німецькі офіцери. Юрій Клиновий у передмові до книжки каже: „...найновіша повість Миколи Понеділка не лише розміром, але й літературною вартістю є одним з вершків його прози... В цьому творі він щедро розкидає багатства свого дозрілого таланту, зберігаючи при тому основну лінію свого літературного стилю... У новій повісті М. Понеділок помистецьки поєднує обидва струми своєї розповіді — гумористичний і ліричний. Гумористичний сюжет пережизвань відірваного від рідної землі і перекинутого в розтерзанні умови еміґрації героя повісті переплетений образами і спогадами про покинуту рідну землю, про рідних і дорогих йому осіб. З-поза сміху й радощів прозирає смуток. В безвиході сучасної героєвої дійсности — „Рятують його душу картини далекої молодости, тепла і любови". В. Давиденко підкреслює про широку популярність М. Понеділка, про його гостре і дотепне перо з-під якого вийшов не один яскравий образ еміґраційних буднів, не одна убивча карикатура на совєтську дійсність („Вітаміни") і („Соборний борщ").

Звичайно, „дотепність" Миколи Понеділка не могла поминути уваги московських літературних політруків. І тому били вони з важких гармат по Миколі Понеділкові: і львівський „Жовтень" і київська „Літературна газета". Не минув його і совєтський журналіст Юрій Мельничук, який спеціялізувався у паплюженні української еміґрації. У своїй книжці „Плем'я упирів" (1963 р.) він не забув згадати і М. Понеділка називаючи його „заслуженим гітлерівцем" і „фашистським офіцером", який мовляв і тепер німцям служить"...

Вийшовши з українського села, сповнений глибокої і щирої любови до української землі та її людей, М. Понеділок не міг бути зрадником народу та ще свого. За „Закритий розподільник" і за бляшку на груди він не продався московсько-комуністичному окупантові. Не пам'ятаю чий це вислів, але хочу його привести тут, бо він є правдивий ,що до М. Понеділка. „...Умер чумак... Наче у тій тужливій народній пісенці про недугу і смерть самітнього чумаченька... Наче той чумак, що ходив на Дін та по всій Україні розвозив людям сіль таку необхідну для життя... Микола Понеділок пройшов самотою пів світу даючи своїм розпорошеним лихою долею землякам цілющу творчість свого великого письменницького і акторського таланту. М. Понеділок був своєрідною 'республікою'... Своєю вдачою і поведінкою, своїм талантом і своєю може й надмірною скромністю та своєю повсякчасною готовністю допомогти, послужити кожному і, зокрема постійною погідністю свого духа — здобував собі тільки приятелів. Його знали, шанували і любили всі, хто тільки мав змогу і нагоду запізнатися з ним, або бодай побачити й послухати його.

Не дивно, що його розривали запрошеннями на виступи численні громади в Канаді й Америці. Можливо, що тому саме він і помер самітним. Його передчасна смерть (25-го січня 1976 року) вибила велику прогалину в українській еміґраційній літературі..."

Беручи під увагу, події, що склалися в Україні чи не час, щоб зі спадщиною Миколи Понеділка познайомився читач по той бік океану — в Україні і щоб пам'ять про нього збереглася і тут і там на віки-вічні.

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Загальні збори ЗУАДК

Дата 12-го грудня 1992 року знаменуватиме в історії ЗУАДК особливу подію, тому що в той день відбулися загальні збори цієї допомогової організації вперше після проголошення відновленої Української незалежної держави. Тому й атмосфера зборів, що проходили в Українському Освітньо-Культурному Центрі в Філядельфії, була піднесена, а дебати переважно були спрямовані на потреби допомоги Україні. Відкрив збори д-р Олександер Білик, голова ЗУАДК; проведено спільну молитву „Отче наш" за успіх зборів, згадано із смутком хвилинною мовчазною молитвою членів ЗУАДК (екзекутиви й Ради директорів), що відійшли в останній каденції у вічність — Андрія Соколика, Миколу Бачару, д-ра Романа Сухого.

Згідно з правильником, вибрано комісії: верифікаційну (С. Гавриш, В. Кавка, О. Горацька); номінаційну (д-р Богдан Гнатюк, д-р Іван Скальчук — ЗУАДК, Петро Тарнавський — УНСоюз, Микола Бойчук — УБСоюз, інж. Ігор Смолій — СУК „Провидіння", Володимир Мазур — УНПоміч, Михайло Ковальчин — УККА; резолюційну (д-р Наталія Пазуняк, д-р Лярисa Лозинська — Кий, ред. Богдан Тодорів).

Точка звітування була солідно опрацьована, а самі звіти документовані. Голова ЗУАДК д-р Ол. Білик представив у своєму звіті широкорозгорнену працю (1989—1991) цієї чільної допомогової установи; звернув увагу на обставину, що саме впродовж трьох років останньої каденції крок за кроком творилася і вставала з руїн Українська незалежна держава. Тим самим увага і діяльність екзекутиви й Ради директорів у більшості концентрувалася на тих подіях і їх наслідках. Свідомі величезних шкод, яких завдала Україні окупація тоталітарною шовіністичною Москвою впродовж 72 років, члени Управи шукали за пріоритетами потреб допомоги Україні і знаходили їх у занедбаному шкільництві, у викорінюванні, по суті, тотальної русифікації, особливо у південних і східніх землях нашої знедоленої Батьківщини у спробах ліквідувати страхітливі наслідки Чорнобильської трагедії, у допомозі немічним, знедоленим, самітним, скаліченим колишнім увязненим у нелюдських умовах життя. Ми зверталися до нашого назагал жертвенного громадянства, щоб не допустити до дальшого процесу вимирання нації (майже в усіх областях України смертність перевищує народжуваність). В той же час ЗУАДК не відвернув своєї уваги від усіх інших наших поселень у світі, де проживає українська людина. Отже — продовження Земельного Фонду в Бразилії для українського селянина — безземельного чи малоземельного; допомога втікачам з Польщі, що зупинилися у Відні; потребуючим помочі усюди, включно із недужими й самітними в Америці. Врешті — дуже актуальна й необхідна допомога українцям в Югославії, де панує тепер дійсний геноцид, руїна на пожарищах, голод, холод і часто — смерть. Саме недавно передано туди від ЗУАДК 1.500 дол. на найпекучіші потреби порятунку.

Дальші звіти слідували: секретарський, допомогової комісії (М. Ковальчин) із представленням системи її праці та прикладами (члени її: Люба Сілецька, П. Тарнавський, Микола Пришляк). Комісія розглядає прохання від потребуючих; звертає увагу на рекомендації про апліканта; намічає суму допомоги і передає на розгляд екзекутиви, що найчастіше приймає ці рекомендації, а часом і відкидає. Попередній голова комісії д-р Р. Сухий несподівано помер. В останній каденції призначено допомог на суму 69,996 дол. Користали з них студенти, недужі, немічні, колишні члени УПА і політв'язні та й інші потребуючі.

Від комісії суспільної опіки звітувала Роксоляна Сіра, голова комісії, її члени, Христина Кульчицька і Христя Сеник, відбули поїздку в Україну, де оглянули 19 сиротинців у двох областях (Львівській і Івано-Франківській) і ствердили велике занедбання через недостатній харч, брак вітамінів, брак медичної опіки, ліків, санітарних приспосіблень, брак теплої води, відповідного огрівання, візків для калік, потребу основних ремонтів старих будинків, тепер непридатних для проживання в них хворих дітей із запущеними недугами. Комісія зробила евалюцію потреб і подала докладний звіт екзекутиви й дирекції. Призначено суму 50,000 дол. які будуть вжиті для допомоги тим сиротинцям.

Директор канцелярії Степан Гавриш звітував про складну й многогранну працю канцелярії ЗУАДК, де побіч полагодження інтересантів бюрових справ, пакують багато пакунків з одягом у різні країни, включно із російським Заполяр'ям де проживають українці, свідомі своєї національности. У листі своїм до нас, щасливіших від них, вони написали з сенсом українського гумору: „у нас 12 місяців триває зима, решта — літо..."

В канцелярії працює Оксана Горацька; обмежений час працює Христя Швед, так званий „proposals" до урядових чинників у Вашінгтоні опрацьовує Роксоляна Сіра. Щодо праці над пакунками, то її виконує Василь Березюк. Допомогові урядові установи ЗСА дотепер не відгукнулись на наші звернення до них; наші аплікації („proposals") ігноровано. На жаль, жертводавці нашої громади також не чисельні. На 5,500 листів на „Коляду" та „Писанку" відповідає несповна половина. Є, натомість, деякі щедрі добродії, які жертвують на визначені ними цілі, чого бюро ЗУАДК точно дотримується і звітує про висліди жертводавцям. Д-р І. Скальчук дав вичерпний звіт (з точними виказами) з Земельного Фонду Бразилії. ЗУАДК дав уже до 500.000 дол. на цей Фонд, який мав би себе окуповувати, із зверненої позики (звичайно квасолею) інші можуть користати з цього Фонду, його позик. Д-р Н. Гнатюк, фінансовий ферерент ЗУАДК, дав докладний фінансовий звіт за трирічну каденцію, при чому аналізував прибутки і видатки (всі отримали семисторінковий звіт).

Контрольна комісія після жвавої дискусії над звітами. Члени комісії: д-р Ярослав Бернадин, інж. Михайло Нич, мгр Володимир Яців і Іван Крих. Контрольна комісія, речником якої був д-р Я. Бернадин знайшла діловодство в порядку. На запит голови проголосовано одноголосно за уділення абсолюторії уступаючій Управі з признанням.

Верифікаційна комісія ствердила: в загальних зборах бере участь 39 делегатів з 84-ма голосами.

Обговорено з черги питання розподілу допомоги в Україну і інші країни, що увійшло до прелімінару бюджету на 1992/93 роки, представленого д-ром Б. Гнатюком і розданого учасникам зборів. Згідно з потребами визначено певні суми на допомогу окремим країнам. Головний допомоговий фонд призначено для України. Д-р Гнатюк запропонував підвищити раніше визначений Фонд України. Бюджет прийнято в сумі 300,000 дол.

Далі звітувала Номінаційна комісія; подала листу. Листи „з фльору" не було. Після обговорення і вияснення обрано нову Управу (екзекутивну і Раду директорів), в яку увійшли: д-р Олександер Білик — президент, Уляна Дячук, Іван Олексин, о. монс. Рональд Попівчак, ред. Володимир Мазур, Люба Сілецька, Михайло Ковальчин, д-р Ляриса Лозинська — заступники, д-р Богдан Гнатюк — заступник, касир, д-р Наталія Пазуняк, Іван Крих, Лев Іваськів — секретарі. Члени Екзекутиви: Микола Кавка, Роксоляна Сірий, інж. Методій Борецький, Антін Рубель, Христина Кульчицька, Христина Сеник, Микола Пришляк. Члени Дирекції: Петро Тарнавський, Микола Бойчук, ред. Богдан Тодорів, Лев Галас, Петро Длябога, мгр Іван Кобаса, д-р Євген Новосад, д-р Володимир Пушкар, інж. Ігор Смолій, мгр Роксоляна Поттер, Бронислава Скорупська, мгр Ольга Нич, д-р Юрій Рибак, д-р Іван Скальчук. Контрольна комісія: д-р Ярослава Бернадин, мгр Мирослав Василик, інж. Михайло Нич, Юрій Наконечний, мгр Володимир Яців.

Д-р Ол. Білик подякував за довір'я, зреасумував напрямні ЗУАДК і просив усіх до співпраці з новообраним проводом для допомоги потребуючим українцям. Наступною звітувала Резолюційна комісія. Д-р Н. Пазуняк прочитала проєкт резолюцій, який після короткої дискусії прийнято з малими змінами.

У точці „Внески" розвинулася дискусія про майбутні допомогових акцій. Дехто висловив думку, що не варто надавати допомогу тим, які, приїхавши з України, збираються тут оселетися, не повертаючись в Україну, яка потребує сил до праці при її розбудові. Євген Іванців (з Вашінгтону), представник УНСоюзу, заперечив цю настанову: засадою ЗУАДК мусить бути допомога кожній українській людині, яка потребує допомоги, незалежно від її плянів і намірів. Д-р І. Скальчук порушив питання централізації допомогових акцій, що внесло б порядок і справедливість у розподіл, чого не може бути при великій кількості допомогових інстанцій (щось 40 комітетів). Для цього треба скликати негайно нараду головних допомогових організацій. Д-р Микола Ценко порадив запропонувати тим сеньорам, в числі 127, які мають по 100,000 дол. збережень чи й більше творити фундації, щоб їх тяжко запрацьовані гроші не пропали. Таким чином гроші процентувалися б і творили б нові фонди, які не дісталися б у чужі руки.

На загальні збори наплинули привітання від організацій і осіб, які прочитав д-р Білик, а саме: від нашого представника в Німеччині мгра А. Мельника, і від голови Суспільної Служби при СКВУ З. Дуди. Зворушливим було вітання від члена екзекутиви Миколи Кавки, тепер хворого, який виконував працю для ЗУАДК, будучи прикованим хворобою до ліжка.

Загальні збори з черги 15-ті, виявили живе зацікавлення працею ЗУАДК, зокрема наміром ЗУАДК співпрацювати з СКВУ й надалі допомагати українській людині, де вона не проживала б.

Д-р О. Білик подякував учасникам за діловість ведених нарад і закрив збори. Присутні в піднесенні відспівали накінець український національний гимн. Ці 15-ті загальні збори були знаменними тим, що вони вперше відбулися в річницю української незалежности. Делегати розіхались у душевному піднесенні з бажанням посилити працю ЗУАДК спрямовану на допомогу Україні та нашим потребуючим братам і сестрам, які проживають в діяспорі.

Н. Пазуняк

Американців зачаровує українська музика

Концерт у Ресксю. За бандурою — Оля Герасименко-Олійник.

П'ятого грудня 1992 року в малім містечку Рескю в Каліфорнії українська бандура вперше прозвучала як сольовий інструмент з симфонічною оркестрою. Тут Оля Герасименко-Олійник виконала світову прем'єру „Першого американського концерту для бандури з оркестрою", скомпонованого її чоловіком Олійником, при співучасті Сієрра Симфонічної аркестри. Оркестрою диригував маестро Генк Кінґ. В тій же самій програмі прозвучав на бандурі зі смичковою оркестрою блискучий, недавно віднайдений Концерт Д-мажор українського композитора Дмитра Бортнянського.

На прем'єру прибув зі Львова професор Василь Герасименко, батько Олі, який спроєктував львівському 65-струнну концертову бандуру, саме на цій музику було виконано. Ця подія яскраво продемонструвала, що український національний інструмент, бандура, у її вдосконаленій формі, може успішно змагатися з клясичними інструментами на найбільш вибагливих світових естрадах.

Оркестра почала концерт Увертюрою Людвіка ван Бетовена. Під проводом диригента Кінґа оркестра грала добре і зразу увійшла в дух твору. Генк Кінґ зумів підкреслити драматичні контрасти в цій химерній композиції.

Наступною точкою був бадьорий і світлий концерт українського композитора Дмитра Бортнянського. Цей короткий концерт був написаний для клявесину і струнної оркестри. Він був призабутий аж до 1985 року, коли челіст Дмитро Маркевич припадково відкрив його в архівах Паризької Національної бібліотеки.

Завдяки вправним пальцям Олі Герасименко-Олійник бандура знаменито заступила клявесин якістю звуку. Після оркестрового вступу бандура прозвучала чітко і ясно. В бадьорій експозиції музичних тем Концерту бандура чергувалася з оркестрою в швидких пассажах і привабливих мельодіях. У розвитковій частині мінорні мелодії і ліричні моменти взяли перевагу. Атмосфера знову пожвавилась і бадьорі теми повернулись у заключній частині. Каденція для сольо бандури використала як мажорні, так і мінорні мотиви Концерту. При кінці оркестра знову ж злучилася з бандурою у бравурнім фіналі. Цей Концерт, хоч і короткий, уважається одим з найкращих інструметальних творів Бортнянського, українського ґенія, який був сучасником Моцарта.

Перший Американський Концерт для бандури з оркестрою Юрія Олійника складається з трьох контрасних частин. Тематичний матеріял задержує український характер в неоромантичному стилі. В цій складній композиції бандура і оркестра доповнюють одна одну у напруженій, драматичній фактурі. Перша тема в мінорній тонації перемінилася у веселу, танкову другу тему, і бандура швидкими пассажами часто акомпанювала оркестровим інструментам.

В деяких моментах бандура звучала екзотично в повноті своїх звуків на тлі оркестрового супроводу. Складна і різнобарвна каденція для сольо бандури віртуозного стилю довела до закінчення першої частини де оркестра прилучилася до кінцевих акродів.

Мрійливий оркестральний вступ розпочав другу частину. Перехід до бандури немов пригадував щасливі моменти в думках слухача. Настрій ставав щоразу бурхливіший і бандура перегукувалася з оркестрою аж до кульмінаційного моменту. Мрійливий настрій повернувся разом з первісною мелодією. Частина закінчилася так тихенько, як і почалася.

Ритмічний, танковий характер третьої частини відразу став помітним. Оркестра ентузіястично слідкувала за бандурою в складній фактурі. Швидкі і трудні перебіги вимагали від музикантів напруженої уваги. Бандура немов танцювала легко і граціозно крізь ритмічні мелодії.

Різноманітність технічних можливостей в бандурній фактурі змушувала слухачів подивляти цей український інструмент. Чергова брильянтна каденція сольової бандури використовувала теми з першої частини і підготовляла настрій до драматичного завершення: хроматичні пассажі при кінці вповні відкрили можливості цієї гідної подиву концертової бандури. Оркестра прилучилася до величавого фіналу третьої частини.

Під оплески публіки солістка і диригент запросили композитора Юрія Олійника на сцену. Він використав цей момент, щоб жартівливо запевнити публіку, що всупереч програмці, яка помилково подала, що він жив від 1685 до 1750 року, він живий і здоровий. Він також виправив інформацію на програмці, яка подала місце народження Д. Бортнянського в Петербурзі, в Росії, і запевнив усіх, що Бортнянський — чистокровний українець, народився в Глухові, на Україні, рівночасно пригадуючи всім, що Україна тепер самостійна держава і зазначена такою на всіх нових картах.

На бажання публіки Оля заграла ще два наддатки і знову ж була нагороджена бурхливими оплесками.

Після перерви оркестра закінчила концерт 4-ою Симфонією Мендельсона. Ця популярна симфонія композитора прозвучала з великим успіхом.

Цілість концерту ще раз доказала слухачам, що українська музика не тільки дорівнює світовій музиці, але навіть вносить до неї щось оригінальне і екзотичне.

Американські слухачі вповні оцінили нашу музику, наших композиторів і солістку, нагороджуючи їх щедрими оплесками.

Богдан Сторожук

Нова професіоналістка

Д-р Д. Ґенза

Часом на сторінках наших газет появляються згадки про наших молодих професіоналістів, які завдяки своїм батькам і своїй власній амбіції та наполегливій праці здобувають належне місце серед професіоналів у світі в різних ділянках.

Дарка Ґенза — дитина українського давнтавну в Ню Йорку, донька хореографів мистецтва українського народного танку, керівника знаної в Америці й Канаді великої танцювальної групи, св. п. Олега Ґензи і його дружини Дарії, яка до сьогодні враз із своєю старшою донею Олею провадить танкову групу СУМА і в школі св. Юра та є власницею торговельно-висилкової фірми „Дельто-Европа".

Здається, що ще так недавно можна було бачити дві чепурно одягнені маленькі дівчинки, Олю й Дарцю, які з батьками спішили до церкви св. Юра. Саме у школі св. Юра Дарка здобувала свою освіту, починаючи від світлички і народної школи та закінчуючи середню освіту в академії св. Юра. Була членкою Пласту, а українознавство закінчила в школі СУМА. Активна членка танцювальної групи своїх батьків, вже з дитинства проявляла зацікавлення спортом, що саме спонукало її студіювати фізкультуру в Бруклин коледжі. Коледж закінчила зі дипломом бакалявра фізкультури, спеціялізуючися в спортовій медицині. Щоби бути кваліфікованим членом Крайової асоціяції тренерів, Дарка мусіла відбути велику кількість годин як тренер в різних школах і клюбах. Важливішими з них були: Фізкультурне студіо Ен-Бі-Сі, Нюйоркський клюб здоров'я і ракетного спорту, Клюб готелю Конкорд та багато інших. В академії св. Юра була вчителькою фізкультури.

Щоби осягнути свою ціль і стати лікарем-спеціялістом у спортовій медицині, закінчила чотирирічний Нюйоркський коледж хіропрактики в Ґрінвейл, Лонг Айленд, зі ступенем доктора хіропрактики.

Тепер д-р Дарка Ґенза є вчителем фізкультури в коледжах в Ню Йорку і в Монтісело, Н. Й., та рівночасно працює у хіропрактичній амбуляторій Інстайна в Монтісело (вівтірки і четверги від 11-ої до 6-ої год.)

При кінці січня д-р Д. Ґенза відкрила своє бюро загальної хіропрактики зі спеціялізацією руханки для людей із серцевими недугами й руханкових вправ після випадків (в понеділки, середи й п'ятниці від 9-ої до 6-ої год., а в суботи, від 9-ої до 1;ої год.) в Ню Йорку при вулиці 439 9-та схід, тел (212) -420-1805 за домовленням.

Д-р Ґенза працює над осягненням диплому спеціяліста спортової медицини.

О. Г.

Різдвяна зустріч у Дітройті

16-го січня в залі Українського Культурного центру у Воррені Мишиґен, відбулася традиційна різдвяно-новорічна зустріч, сполучена з відзначенням чвертьстоліття існування праці Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Відділ у Дітройті.

Голова ОЖ Зеня Юрків привітала численно зібраних гостей та членкинь ОЖ святочним побажанням і прочитала листа з України від Анни Матвейко, колишнього політв'язня. Анна Матвейко — одна з тих героїнь, яка в останніх Визвольних Змаганнях в рядах УПА боролася за право України на вільне життя. Долучено до листа поему А. Матвейко прочитала із відчуттям і переданням тонкощів думки поетеси Тамара Куропась.

ОЖ ОЧСУ, Відділ у Дітройті, назвав себе іменем Незнаної Жінки-Героїні та з образом її плянував свою працю. В нашій історії загубилося багато імен жінок-героїнь. В останньому столітті їхні імена заповнили реєстри каґебівських списків. Ці імена піснями і поезіями продиралися з-за грат тюрем, з залеких сибірських концтаборів. Ці імена полягки в кінґірську землю, розчавили їх ворожі танки. Небагато імен повернулось в рідні сторони вже після проголошення незалежности України. Це імена страдниць, змучених долею, покалічених фізично, але гордих жінок, які вистояли всі тортури. Вони непокалічені духом. Однією з них є Анна Матвейко.

Зеня Юрків ще прочитала листа від голови Всеукраїнського Братства УПА Михайла Зеленчука, в якому він дякує членкиням ОЖ за моральну та матеріяльну допомогу жінкам-страдницям в Україні. До листа подяки долучено різдвяне побажання Всеукраїнського Братства УПА, а в ньому зібраний перебіг святкувань УПА в Україні в 1992 р. В честь проголошення незалежности України голова ОЖ засвітила святочну свічку.

—

Д-р Ліда Ґулавська прочитала звіт з праці ОЖ-Дітройт за 25 років існування. Присутні з увагою слухали про проборлену працю в зовнішньо-політичному секторі, культурній ділянці, суспільній опіці та організаційно-господарській. Оплесками признання нагороджено всіх колишніх голів Відділу, в тому числі присутніх: Степанію Леґету, Віру Куцу, Зеню Юрків, Галю Собків, яка довгі роки взірцево провадила фінансові справи, а тепер виїжджає з Дітройту, нагороджено подарунком вишивкою з України.

Студенти та молоді професіоналісти з Товариства Української Студіюючої Молоді (ТУСМ) заспівали колядки. Марта Куропась, д-р Уляна Супрун та Марко Супрун склали побажання для присутніх та пояснили, що їхній збір з цьогорічної коляди призначений на фінансову допомогу для запланованого на літо 1993 року з'їзду студентів в Україні. Ціль з'їзду — творення при університетах в Україні студентських та професійних організацій.

Улюблена рецитаторка Катерина Потапенко, крім двох різдвяних віршів, прочитала допис, поміщений у „Віснику" з Коломиї, в якому автор Пилип Задюганний скоромовкою, в сатиричній формі, зобразив вже минулу совєтську дійсність та сучасну, написану з нагоди першої річниці незалежности. Тонка сатира закінчується висловом віри в майбутнє України і закликом любити її.

Зустріч закінчилася спільною вечерею, приготованою самими ожетянками. Треба признати, що завдяки жертвенній праці ожетянок, зокрема господарської референтури, ОЖ має змогу збирати фонди і розпоряджатися ними. Невеликі це суми, але скільки радости вони приносять тим, яким вони дістаються. Україна потребує помочі. Вона обкрадена, знищена довголітньою неволею. Чудом збереглася українська людина, духовність її очищується з брехні та насилля, але їй потрібна поміч. За цю поміч, яку дають ожетянки, вони дістають листи подяки, в яких чудовою, нев'янучою квіткою цвіте дух української людини, дух нескореної любови до Батьківщини.

Отець Богдан Скасків у молитві перед вечерею просив Всевишнього зглянутися ласкавим оком на ОЖ ОЧСУ, яке саме відзначає 25-ліття праці. Він побажав ожетянкам, щоб вони і надалі так уміло і успішно працювали для всього народу і його Церкви. Далі свяченою водою покропив їду, розставлену по столах.

Микола Кавка від Організації Визвольного Фронту підніс тост за всіх членок ОЖ і побажав їм доброго здоров'я. Після вечері колядували хористи та всі присутні.

Мирослава Ласовська-Круп

Полковник українського летунства відвідав Фльориду

Полковник українського летунства Юрій Гриненко, який тепер перебуває на стажуванні в Американському воєнному коледжі в місцевості Карлайл у Пенсильванії, був гостем українсько-американських і українських ветеранів, громад західньої Фльориди під час Різдва. На Фльориду з полковником Ю. Гриненком приїхали дружина Людмила та 15-літня дочка Юлія. Річне перебування полковника Ю. Гриненка закінчується в червні 1993 року, а тоді він повертається до Дніпропетровська в Україну.

Господарі подбали про те, щоб родина Гриненків побачила найкращі місця Фльориди і відвідала цікаві об'єкти Дисні Ворлд в Орляндо та Космічний центр у Кейп Каневерал. Виступаючи в залі української католицької церкви у Норт Порті 19-го грудня минулого року, полковник Ю. Гриненко з великим ентузіязмом розказував присутнім про свої враження від Америки та про його навчання. А в навечер'я Різдва, яке на Фльориді обходять за новим календарем — 24-го грудня, родину Гриненків угощала українська громада Ст. Пітерсбургу. Перебуваючи на Фльориді, полковник Ю. Гриненко дав інтерв'ю кореспондентам газет „Сан Гералд" з Ню Порту та „Сарасота Гералд Трібюн" (власником останньої є „Ню Йорк Таймс") Розповідаючи кореспондентам про своє життя у ЗСА, він неодноразово підкреслював ввічливість американців і подивляв висококваліфіковані виклади та провідницький хист у коледжі, де він проходить додаткове навчання. Розповідаючи кореспондентам про Україну, Ю. Гриненко підкреслював те, що Україна швидко прямує до демократії, незважаючи на різні перешкоди у своїх стремліннях. Він також кілька разів говорив про те, що на дорозі до ринкової економіки ще прийдеться перебороти багато клопотів, але народ свідомий, що ще треба багато попрацювати, щоб осягнути бажаний всіма добробут і краще життя.

Розповідаючи про своє перебування у ЗСА, Гриненки зі захопленням ділилися враженнями про перебування на Союзівці та Верховині, дивувалися, що в ЗСА така велика українська громада. З вдячністю розказували вони про щиросердечність о. митрата Івана Тилявського та о. Теодора Форостія з української католицької та православної церков і про теплоту зустрічі парафіян у Норт Порті. На святочному сніданку, що його приготовив 56-ий Відділ Союзу Українок Америки під головуванням Марії Наваринської в неділю, 27-го грудня, виступила Людмила Гриненко, яка з глибокою емоційністю переповідала присутнім про можливість відвідати ЗСА, про зустріч такої великої кількости теплої щедрости земляків-українців. Вона в першу чергу висловила невимовну вдячність Українському Інститутові Америки та Українським-Американським Ветеранам за фінансування подорожі до ЗСА її та дочки. Щиро дякували мати і дочка за щедрість, яку їм виявлено під час різдвяного тижня і за побажання радісного та успішного Нового року.

Під час перебування на Фльориді сім'ю Гриненків гостили родини Мирона Грамяка з Порт Шарлотт, Богдана Петрика з Оспрей, Євген Коструби з Накоміс, д-ра Євгена Стецькова зі Сарасоти; Йосипа Лисогора з Венісу. Полковник Ю. Гриненко мав довшу зустріч з д-ром Робертом Барильським — професором ділянки Державного правління та міжнародних справ в університеті Південної Фльориди у Сарасоті, який часто відвідував Східню Европу та широко писав про справи колишнього СССР.

Родина полковника Ю. Гриненка (сидять, зліва): Людмила Гриненко, полковник Юрій Гриненко та дочка Юлія Гриненко; (стоять, зліва) Том Спалдінг кореспондент газети „Сарасота Гералд Трібюн", Марія Лисогір і Йосип Лисогір.

Перед від'їздом з Фльориди полковник Ю. Гриненко від імені своєї родини висловив вдячність українській громаді за таке щире піклування під час їхнього перебування. Він подякував Йосипові Лисогорові, Йосипові Іваніву та Володимирові Борисевичеві-Бойдові за влаштування його першої зустрічі з громадою. З жалем і сльозами на очах родина Гриненків покидала місцевість Веніс 28-го грудня автом, що їм до диспозиції дав Іван Гинянський, власник крамниці авт Віннер Форд оф Неварк, Дел. Незважаючи на не завжди гарну погоду, Гриненки були дуже задоволені своєю подорожжю по державній дорозі 1—95, бо мали можливість побачити багато цікавого, поки доїхали до Карлайл у Пенсильванії. Юлії, 15-літній дочці Гриненків, найбільш припали до вподоби ресторани швидких послуг.

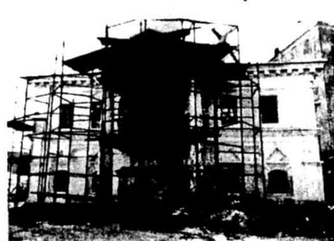
Про післякомуністичних...

(Закінчення зі стор. 2)

ний директор АГ „Україна" Борис Коробко — колишній секретар парторганізації великого виробничого об'єднання „Азот- Сєверодонецьк", а пізніше інструктор ЦК Компартії України. Якщо вірити московському мільйонерові, то заснувати АГ „Україна" допоміг Коробкові Олександер Ємельянов — радник Президента Кравчука. Нове спільне підприємство під назвою АГ „Україна" налагоджує ринкові зв'язки з фірмою „Лако", Швайцарія. А фірма „Лако" не лише швайцарська, але й ізраїльська, і керує нею іміґрант із колишнього СССР Євгеній Лейвиц, одружений з старшою донькою Марата Балагули, якого злі язики називають „хресним батьком" російської мафії в ЗСА. Може, й справді намагаються прибрати до рук нашу Україну, яка саме переживає застій. Хоч застій, кажуть, — золото, бо він вивільняє час і творчість, і тоді люди починають щось робити.

Звичайно, думка, що жодна країна на шляху до ринку не уникнула подібного розгулу корупції і махінацій, нас заспокоїти не може. Однак, деякі прикмети вказують на те, що комуністична мафія, відчуваючи швидкий кінець такого беззаконня, поспішає награбувати якомога більше і вивезти за кордон.

Будинок Мазепи — Музей Державности

Як повідомляє Олена Тупчій, заступник директора „Стародавній Київ", реконструкція будинку Мазепи буде закінчена в кінці весни й вже з початком літа буде можна приступити до його врочистого відкриття.

Зараз відреставровано перекриття, горище й дах. Для найкращого збереження автентичних конструктивних елементів даху виконані спеціяльні хеміко-технологічні роботи по антисептичній обробці дерев'яних частин даху спеціяльними полімерними речовинами, які захищають та зміцнюють структуру деревини. Покрівля з оцинкованої кровельної сталі майже завершена, крім частини даху над ґанком. Частково збережено перекриття горища, що мало досить задовільний стан і проведені ін'єкційні роботи укріплення полімерними сполуками елементів дерев'яних конструкцій. Виконано основні роботи по ґанку на північному фасаді. Відновлено з цегли фронтон з карнізами і даховим віконцем. Повністю завершено обладнання й монтаж системи опалення. Прокладено теплотрасу до будинку. Тепер усі приміщення опалюються, що дає змогу на протязі зими займатися оздобленням інтер'єрів.

Побажаним є, щоби повідомити про прізвища осіб чи організацій, які мають бути поміщені на бронзовій таблиці пошани, тобто про меценатів, які склали суму неменше 1,000 дол. Ми продовжуємо реченець вплати пожертв до кінця лютого цього року. Всі фонди будуть використані на придбання освітлювального, сантехнічного обладнання та умеблювання для збереження коштовностей цього музею.

По день 7-го січня надійшли пожертви: меценатські 1,000 дол. — Раїса Шлега, Лідія Філонович; 200 дол. — Ярослава І. Пацлавська; 100 дол. — Юлія Головачук, Микола Липовецький (разом 500); 20 дол. — Петро Твердохліб. Щира подяка жертводавцям. Витрат не було. Зібрано суму 16,492.79 дол. Пожертви просимо слати до: Selfreliance, Fond Mazery a/c 5891, 558 Summit Ave., Jersey City, N.J., 07306.

Маріян Коць

Найважливіша...

(Закінчення зі стор. 1)

Питаємося наших ентузіястів постачання нових підручників, чи мають вони співпрацю компетентних чинників в Україні і проф. Р. Воронка запевняє, що вони тісно співпрацюють із Міністерством Освіти України та його керівником проф. Петром Таланчуком, начальником управління шкіл Валерієм Донієм, як і Євгеном Поліщуком, Валерієм Ґондюлем, Олександром Морозом і Анатолієм Погрібним.

Проф. Р. Воронка розповідає, що 4-го січня мав нагоду бути на конференції учителів у Міністерстві Освіти, на якій обговорювано ті перші підручники, які дісталися до усіх шкіл, де виказано їхню потребу. 80 учасників перевело дуже конструктивну критику, а їхні завваги будуть узгляднені тепер при перевиданні тих самих підручників, які не зважаючи на великий тираж (500 і 300,000 кожної книжечки) розійшлися всецілo і запотребування є далі.

Коли йдеться про пляни перевидання історії України і редаґування хрестоматії, то до тих завдань є вже компетентні співробітники та підписано контракти з друкарнями. Історію перевидають у видавництві „Освіта" в Києві, а хрестоматію, яка має четверо упорядників — двох з України, проф. Василя Яременка і Богдана Яременка, і двох із ЗСА — д-ра Євгена Федоренка і д-ра Олега Зуєвського з Канади.

Питаємося з цікавістю коли ця хрестоматія, в якій, як показують нам, зміст на 30% заповнюють автори із діяспори, буде готова та для кого призначена.

Наші енергійні та послідовні ентузіясти великого діла запевняють, що перший том буде готовий до вересеня-жовтня, а другий на місяць пізніше, а тексти вже набираються на комп'юторі у Видавництві „Лебідь". Цей підручник призначений для учнів ліцею, гімназії і для учителів.

Ґратулюємо за таку послідовність, а В. Володюк усміхається спокійно і каже, що на тому їхня праця зовсім не кінчається. На прохання Міністерства Освіти вони плянують підготовити і видати підручник для учителів початкових і середніх шкіл і в цій справі для обговорення можливостей він ще в лютому їде до Києва, щоб узгіднити з міністерством цю справу. А далі є бажання видати також географію України, що зараз є незвичайно важливим завданням, але до цієї відповідальної праці потрібно ще підшукати відповідних авторів. Ми не сумніваємося, що такі знайдуться, бо члени Фонду Допомоги Школам України уміють співпрацювати і гармонійно вести розпочате діло.

Яке важливе це діло показують також численні відгуки в пресі України і подяки за те, що діти України вже не мусять навчатися із старих совєтських джерел, а в їхніх читанках вже немає портретів Сталіна, Леніна і пеанів про „щасливе життя в СССР".

Здається, що у сьогоднішній важкій економічній та політичній дійсності молодої української держави, можна лише будувати на нових поколіннях і це зрозуміли саме ті із членів нашої спільноти, що працюють на відтинку нового кращого виховання теперішніх дітей.

Тому, дорогий приятелю із телефонічної розмови: коли питаєте як найкраще допомогти тепер Україні, є тільки одна відповідь у шкільництві та широкій освіті, так як це розпочав Фонд Допомоги Школам України. Маєте до цього можливість? Тоді пишіть на адресу: W. Wolowodiuk, 66 Susan Dr., Chatham, N.J. 07928.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У зв'язку з помилкою у прізвищі автора просимо читачів взяти до уваги, що допис „Цікаве свято" („Свобода" з 10-го лютого, ч. 27, сторінка 4), належить перу Петра Косенка. — Ред.

Громада в Чикаґо у поклоні січневим актам

У деяких українських газетах появилися свого часу тривожні замітки, що не видно на їх сторінках закликів до громади щодо святкування славних актів січневих роковин 1918 та 1919 років. Можливо, було це тому, що дехто вважав, що коли Україна стала вільною державою, то акти ці вже не актуальні, а може й непотрібні, які можуть до деякої міри „прислонювати" новітній акт 24-го серпня 1991 р. Дуже логічним було звернення централі УККА до всього громадянства, в якому закликалося до святкувань цих дорогих для нас актів з такою самою наснагою, як робили ми це досі, з одним вийнятком: робити це в громаді, без участи в них представників чужинецького світу. Тому і не дивно, що Відділ УККА в Чикаґо, всупереч застереженням деяких осіб, пішов своїм традиційним шляхом і поробив всі заходи для гідного відзначення січневих актів 1918—1919 років.

В день 22-го січня було приємно спостерігати, як на щоглах біля собору свв. Володимира і Ольги та на деяких будинках нашої української околиці майоріли наші національні прапори.

В неділю, 24-го січня, українська чикаґська громада, понад 330 осіб, зібралась в залі Культурного Осередку ім. о. митрата Маріяна Бутринського при соборі свв. Володимира і Ольги, де святковим обідом-бенкетом відзначила ці знаменні дати для українського народу.

Святкування відкрив голова місцевого Відділу УККА інж. Орест Бараник. Він підкреслив вагомість актів січня 1918 і 1919 років і сказав, що без цих актів та жертв мільйонів наших борців, які віддали життя на вівтар батьківщини, напевно не було б акту 24-го серпня 1991 року. О. Бараник зазначив також, що святкувати це свято сьогодні у вільній Україні є для нас великим привілеєм. Однак на нас тяжить священний обов'язок допомагати нашій молодій державі всіма доступними нам дорогами. Крім економічної наша Батьківщина потребує від нас моральної допомоги і то серед оточення, в якому живемо. За всяку ціну мусимо впливати на американські державні чинники, а головно на новообраного президента Б. Клінтона, щоб змінити своє наставлення до України, бо попередня Адміністрація президента Буша переважно іґнорувала нас і надавала допомогу Росії. Тому просив присутніх підписувати відповідні петиції на адресу президента Клінтона.

Після відкриття інж. Бараник передав ведення програми бенкету молодому виховникові молоді СУМА інж. Тарасові Дроздові, який вив'язався зі свого завдання дуже гарно і за це від присутніх одержав заслужене признання.

На прохання ведучого святом Владика Іннокентій Лотоцький відмовив молитву та поблагословив трапезу.

Першим виступив на цих святкуваннях консул України Анатолій Олійник, який прибув разом із своєю дружиною. У своєму привіті підтвердив, що слова акту 22-го січня 1918 року, де говориться, що „від нині Україна стає вільною, суверенною від нікого незалежною державою" для нас є святими і їх ніхто не вирве з душі українського народу.

Потім виступив головний доповідач на цьому святі проф. Тарас Гунчак. У своїй доповіді він зробив певну паралелю між Четвертим Універсалом 22-го січня 1918 року та актом з 24-го серпня 1991 року. Треба було аж чотири універсали, щоб врешті проголосити повну незалежність.

Після доповіді проф. Гунчака, згідно з 20-літньою традицією місцевого Відділу УККА, відбулося відзначення спеціяльними грамотами наших чільних громадян, які репрезентують найкращі вартості української людини, а саме: український патріотизм, невтомну громадську діяльність та практичну соборність і екуменізм.

До проведення цієї церемонії господар свята попросив д-ра Мирослава Харкевича, почесного голову Відділу УККА. Він представив громаді Ярину Гарасовську, Надію Ґоляш та Іванну Горчинську. Всі вони відомі у нашій громаді. Це безпретенсійні працівниці на громадському та церковному відтинках. Здається, що немає імпрези, де ми не бачили б вкладу їхньої праці. Тому не дивно, що присутні рясними оплесками привітали їхнє заслужене відзначення. Кожна із цих жінок кількома щирими словами подякувала за це відзначення, віддаючи кредит всім тим, з якими довелося їм працювати. Кожна із них ствердила, що праця для рідного народу — це святий обов'язок кожного із нас і за це не вимагається подяк.

Відтак відбулося святочне вручення відповідних відзнак для колишніх воїнів УПА. Це вручення провели д-р М. Харкевич як голова комітету святкувань 50-ліття УПА в Чикаґо інж. Степан Ґоляш, колишній старшина УПА, та Степан Стрільчук, колишній старшина Української Дивізії.

Святкування ці пройшли у святково-родинній атмосфері і їх закінчив молитвою-колядкою парох собору свв. Володимира і Ольги о. Іван Кротець. Після молитви могутнім славнем всіх присутніх завершено це свято наших світлих актів незабутнього січня 1918 та 1919 років.

Л. І. Б.

Голова Відділу УККА в Чикаґо Орест Бараник (зліва) вручив почесні грамоти Іванні Горчинській, Надії Ґоляш та Ярині Гарасовській. Справа — д-р Мирослав Харкевич — почесний голова УККА.

З глибоким смутком Українська Громада Метрополітальної Філядельфії повідомляє всю українську громаду Філядельфії і околиці, що 5-го січня 1993 р. відійшов у вічність

св. п. мґр

Мирослав Субтельний

довголітній член Управи Української Громади Метрополітальної Філядельфії (УКРади).

ПОХОРОНИ відбулися 9-го січня ц. р. з церкви Христа Царя на цвинтар Пресв. Діви Марії на Факс Чейс, Па.

Висловлюємо глибоке співчуття дружині Іванні та всій родині покійного.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з членством Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, Н. Дж. і всім громадянством, що у вівторок, 2-го лютого 1993 р. відійшов у вічність на 89-му році життя

наш визначний член

св. п. мґр

Омелян Ґрубський

ПОХОРОН відбувся в суботу, 6-го лютого 1993 р. з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родині покійного в Україні, Америці і Канаді висловлює співчуття

Управа УНДому

Провід Організації Українських Націоналістів, Президія ІСНО та Головні Управи Братніх Організацій

з глибоким жалем повідомляють все своє членство і українську громаду в краю і на чужині, що дня 3-го лютого 1993 р. на 78-му році свого трудолюбивого життя помер в Сан Франсіско в Каліфорнії

бл. п.

д-р Яків Шумелда

видатний член ОУН, довголітній член ПУН і близький співробітник сл. п. Олега Ольжича-Кандиби в час Другої світової війни в Україні.

ПОХОРОНИ відбулися дня 8-го лютого 1993 р. в Сан Франсіско, Каліфорнія.

Цією дорогою Провід Організації Українських Націоналістів, Президія ІСНО і Головні Управи Братніх Організацій складають найглибші співчуття дружині, дочці та родині покійного в Україні і на чужині.

Ювілейна рідношкільна „Ялинка" у Клівленді

Подібні ювілеї серед українців Клівленду, Огайо, та його околиць бувають нечасто. Оскільки в цьому **році минає 40 років існування „Рідної Школи" у Клівленді, тому 1993 рік тут проголошено ювілейним роком „Рідної Школи" у Клівленді.** Усвідомлюючи велике значення „Рідної Школи" для збереження української ідентичности в англомовному оточенні американської дійсности, Товариство „Рідна Школа" у співпраці з іншими українськими організаціями зробили все можливе, аби не тільки ювілейна „Ялинка", але передовсім ювілейний рік відбувся з повним успіхом для добра української спільноти.

„Ялинка" відбулася в суботу, 16-го січня, у залі парафіяльного осередку Святої Покрови при Бродвю у Пармі. Вечір відкрила голова Т-ва „Рідна Школа" Мотря Стахур, а вступне слово на відкритті виголосив ентузіяст рідношкільного навчання, директор школи українознавства д-р Віролав Кость. Він зазначив, що, незважаючи на всі труднощі, які доводиться переборювати суботній школі в чужомовному оточенні, „Рідна Школа" у Клівленді за своє 40-річчя зробила багато такого, чим може похвалитися перед своєю громадою. Багато її випускників, позакінчувавши вищі школи, стали фахівцями своїх професій, одночасно підтримуючи зв'язок зі своєю громадою.

Після молитви, яку відчитав парох Святопокровської парафії о. Михайло Крупка, з вступним словом „На порозі ювілейного року" від батьків рідношкільної молоді виступили Христя Сива-Глабше та Аркадій Продан. Приємно було подивитися і послухати, як ці двоє молодих людей, народжених вже на американській землі, плавно й без труднощів говорять українською мовою. І не тільки це, але також те, що вони не тільки самі свого часу закінчили рідношкільне навчання на чужині, але також посилають тепер своїх дітей до „Рідної Школи".

Але чи не найцікавішою (з мистецького погляду) частиною вечора був рідношкільний вертеп у виконанні учнів школи українознавства під проводом учителів Дарії Крамарчук, Оксани Баслядинської, Лідії Горошко, Лідії Жакунець, Ольги Горкавчук та Ганни Келлер. До речі, якщо йдеться про саме слово „вертеп", то історично воно тепер має зовсім інше значення, ніж сотні років тому. В XVII чи XVIII століттях під словом „вертеп" розуміли ляльковий театр, який в Україні був найбільш поширений в другій половині XVIII століття, тобто, в добу занепаду Києво-Могилянської Академії. Аби уникнути переслідування з боку російського уряду, таки форма лялькового театру була най зручнішою для популяризації українських вистав серед українського народу.

Тепер, ідучи на вертеп, ви там вже не побачите ляльок. Так само було, коли ми побували на рідношкільному вертепі у Клівленді. Натомість ми побачили десятки українських школярів і школярок молодого і трохи старшого віку, одягнених у вишивані українські одяги найкращої якости. Ролі у вертепі виконували переважно учні старших кляс: Ляриса Вирста та Юрко Федорів (XI кл.) виконували ролі рецитаторів у „Пролозі", Юрко Федьків (XI кл.) грав ролю св. Йосифа, Галя Мудра (XI кл.) — постать Богоматері, Віктор Василина (IX кл.) — провідника „Вертепу", Міця Захарій (X кл.) — першого янгола, Аня Палажій (X кл.) — другого янгола та Галя Мудра (X кл.) — третього янгола.

Трьох мудреців зі Сходу грали Маркіян Задойний (князь), Андрій Трач (гетьман) та Адам Плеш (воїн).

Учні першої кляси виконували ролі школяриків. Ними були Михась Мігелич, Женя Кіпран та Андрея Комічак. Ролі „засівачів" у вертепі виконували Андрійко Глабше, Олесь Жакунець та Стефко Баслядинський (всі учні III кляси). А якщо йдеться про солістів-співаків, то ними були Соня та Олесь Капустянські, Наталя Баслядинська, Мішель Бицко та Аня Криса.

Використовуючи твори таких українських поетів як Роман Завадович, Микола Матієв-Мельник, Ірина Сеник та Леонід Полтава, тексти „вертепу" опрацювала невтомна діячка рідношкільного навчання Софія Бура. Слухачам і глядачам вертепу було приємно послухати такі колядки, як у „Вертепі": „Бог предвічний", „На небі зірка", „Щедрик", „Добрий вечір, тобі господарю", „Нині Різдво в нас Божого Дитяти" та „Небо і земля". Приємно було послухати зворушливий „Гимн Рідної Школи" — музика Д. Кошубанського на слова Миколи Матієва-Мельника. Цей гимн був офіційним гимном „Рідної Школи" на рідних землях від 1931 року.

Нарешті, не в меншій мірі був зворушливим короткий виступ дорадника школи українознавства у Клівленді та члена управи шкільної ради д-ра Степана Воляника (також автора недавно виданої науково-історичної праці „Берестейський договір"). „Ці веселі і щасливі учні, яких ми тут бачимо, — сказав він, — це є наша „Рідна Школа" і наша майбутність, для якої ми живемо". Треба подивляти, як цей громадсько-політичний і культурно-освітній діяч, який вже увійшов у дев'ятий десяток свого трудолюбивого життя, й далі невтомно служить своїй улюбленій „Рідній Школі".

Декорації та рідношкільний ювілейний прапор виконала Люба Дмитрик-Ґудз.

Юліян Мовчан

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Президент України відзначив шахістів

Наприкінці 1992 року президент України Леонід Кравчук зустрівся з найвидатнішими шахістами України, під час якої вручив нагороду найкращому шахістові незалежної держави Василеві Іванчукові та почесну грамоту шаховій зірці Марті Літинській.

Президент Леонід Кравчук вручує почесну відзнаку за досягнення високих спортових результатів на світовій арені гросмайстрові Василеві Іванчукові.

Фото Миколи Бочка

У своєму виступі до присутніх збірної України, що здобула срібні нагороди Европи, Президент Кравчук, між іншим сказав:

„...Коли я готувався до цієї зустрічі, то згадував, як зізнався в багатьох своїх інтерв'ю, що трохи граю в шахи. Але ніхто не звинуватить мене в протекціонізмі та меценатстві щодо вас — ви своїми силами зробили дуже багато, щоб у всьому світі дізналися про народження нової держави України, яка має такий потужний потенціял у такому масовому виді спорту, як шахи.

Мені було приємно дізнатися, що археологи знаходили шахові фігури в шарах ґрунту часів Київської Руси. Виявляється, що і в наших далеких предків ця мудра гра була в пошані. Отже, ці традиції сягають у далеку історію. Думаю, що шахи — найпопулярніший вид спорту в Україні. Слава в них є, школа є, відтак є й перспективи..."

Далі Президент підкреслив, що соціяльно-економічні умови для розвитку спорту складні: мало коштів, зокрема валютних, а труднощів багато, але уряд допомагає, чим може...

Як згадали спортові кореспонденти, на зустріч були запрошені тільки герої останнього чемпіонату Европи. Тим часом не лише вони гідно дебютували, граючи під нашим блакитно-золотим державним прапором, у міжнародних змаганнях високої ранґи. Варто було згадати ще хоча б Інну Гапоненко з Херсону — чемпіонку Европи серед шахісток вікової категорії до 16 років! Та й коло українців, які здобули срібні нагороди, не обмежуються чоловічою збірною. Віцечемпіонами Европи стали також Євген Кобилкін з Луганська — серед хлопчиків наймолодшого віку, 19-річний дніпропетровець Владислав Боровиков — серед юніорів (він же, до речі, є переможцем першого національного чемпіонату України). Не забудемо і про срібні медалі жіночої збірної України на Всесвітній олімпіяді в Манілі, Філіппіни. Нарешті, Тетяна Василевич з Евпаторії стала віцечемпіонкою світу серед дівчат до 16 років.

Отакий був дебют шахістів незалежної України на найвизначніших турнірах року. Ці успіхи — не раптова випадковість. Їхні витоки — в дедалі зростаючій популярності мудрої гри серед усіх верств українського народу. Колись лише талановиті одинаки-самородки пробивалися на велику арену, як кияни Федір Дуз-Хотимирський, Юхим Боголюбов, Федір Богатирчук, Людмика Руденко... Інша картина тепер.

Ю. Лазарєв

Український спортовий альманах

„Ч. Січі" та її пресовому референтові ред. О. Твардовському належиться признання за те, що докладають значних зусиль для щорічної появи спортового журналу „Наш Спорт". 29 років підряд „Наш Спорт" виконує ролю своєрідного спортового альманаху, що реєструє прояви спортового життя не тільки „Ч. Січі", але й інших спортових товариств у ЗСА, в діяспорі й Україні. А минулий рік був багатий на різні, сказати б, історичної ваги події: успішне завершення першого футбольного національного чемпіонату у вільній Україні й пов'язані з тим виступи на стадіонах Европи, заснування Олімпійського Комітету України, участь спортовців України у XXV Олімпійських іграх у Барсельоні (Еспанія) і т. п.

На зміст останнього числа „Нашого Спорту" (за січень 1993 року) зложилося ряд статтей про події, які були пов'язані з різними перешкодами з боку МОК чи „старшого брата", щоб виключити Україну від участи у таких престижових змаганнях, якими є Олімпійські Ігри чи зменшити кількість репрезентантів України.

На превелике диво, ворогом самостійного виступу України на XXV Олімпійських Іграх виявився і голова МОК Х. Самаранч, катальонець! Бож Катальонія пройшла таку саму важку й дошкульну школу національної неволі, як і Україна, а свою визвольну боротьбу проти Еспанії катальонці заклали на ґрунтовному ознайомлені з національними рухами серед інших народів, в тому числі й українців! Здавалось, що знову повториться історія з виступом України на О. І. в Антверпені (Бельгія), коли позакулісові інтриґи наших „приятелів" у тодішньому МОК не допустили наших спортовців до Олімпійських Ігор. Тим разом штучка не пройшла; рішучий спротив НОК України примусив Самаранча до поступок... І ввесь світ не один раз почув український національний гимн і побачив синьо-жовтий прапор на щоглі пошани.

„Здобутки українських спортсменів вражаючі, вони за своєю вагомістю, результативністю можуть бути предметом гордости і слави найбільш передової держави світу", — підкреслив Президент України Л. Кравчук в окремому привітанні наших олімпійців.

На окрему увагу заслуговує рубрика „У дзеркалі цифр", яка точно аналізує кількість медалів і точок, здобутих новими державами, що постали на руїнах червоної імперії.

Вичерпно зареєстровано працю товариства і його успіхи в різних спортових, виховних ділянках; не поминено й історичної зустрічі футбольної репрезентації України з репрезентацією ЗСА, чи успіхи шахісток і шахістів на світовій Олімпіяді в Манілі, подано цікаві розмови з репрезентантами України з гокею, футболу й ін. Всі ці події зареєстровано в англомовній частині журналу.

З рецензії про нововидану в Україні працю про „гопак" (автори доц. Є. Приступа й голова „Галицької Січі" В. Пилат) наші танцюристи довідаються, що гопак був спершу вершком всебічної фізично-психічної заправи та бойового мистецтва козаків (своєрідне карате) і щойно з часом перетворився в народний танець.

Цей огляд не був би повним, якщо б не згадати інформації про тісну співпрацю нашої спортової централі УСЦАК з НОК України і спортовими федераціями. Виказ оплат з Фонду відродження спорту в Україні до Міжнародних Спортових Федерацій (понад 20,000 дол.!) є наявним доказом потреби існування в діяспорі УСЦАК і подібного фонду. Не забуваймо, що за чотири роки — XXVI Олімпійські Ігри і відбудуться вони на терені ЗСА в Атланті, Джа.

Е. Ж.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Маестро МИХАЙЛО МОРОЗ член УНС Відд. 450-го Т-ва „Пласт" в Ню Йорку, Н.Й. помер 27-го вересня 1992 року на 88-му році життя. Нар. 1904 року в Пліхові, пов. Тернопіль, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Ірену, сина Ігоря, шваґрову Олю Труш, братанка — Богдана Мороза, та велику родину в Америці, Англії, Канаді й Україні. Похорон відбувся 30-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Евстахія Мілянич, секр.

ІВАН ДАНИЛЕВИЧ член УНС Відд. 238-го Т-ва ім. Євгена Коновальця в Бостоні, Масс. помер 16-го жовтня 1992 року на 78-му році життя. Нар. 22-го лютого 1914 року на Волині, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Наталію, дітей Ірену, Ангелину, д-ра Олега і о. Володимира. Похорон відбувся 20-го жовтня на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремик, секр.

ІВАН ГУЗАР член УНС Відд. 370-го Т-ва Культура в Ню Гейвені, Конн. помер 27-го вересня 1992 року на 87-му році життя. Нар. 1905 року в Стрілецькі Старі, Україна. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку сина Андрія, дочок Мері Сара, Катерину Тіско і Павлину Донадіо; 14 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 30-го вересня 1992 року на Ст. Аґнес Семетері в Бренфорд, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

В Ґіна, секр.

Ред. ІГНАТ БІЛИНСЬКИЙ член УНС Відд. 83-го Т-ва ім. Івана Франка у Філядельфії, Па. помер 4-го серпня 1992 року на 74-му році життя. Нар. 1917 року в Честері, КА. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку братанку Ірину Телепко з мужем і дітьми та велику родину друзів Визвольного Фронту. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Андрій Кушнір, секр.

АННА СОПКО член УНС Відд. 239-го Т-ва ім. св. Юрія у Філядельфії, Па. померла 17-го вересня 1992 року на 67-му році життя. Нар. 25-го вересня 1924 року у Філядельфії, Па. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку сестру Марію Сопко і брата Михайла Сопко. Похорон відбувся 21-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Алекс Пришляк, секр.

РІЧАРД Е. ХРІН член УНС Відд. 137-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького у Вест Істон, Па. помер 28-го вересня 1992 року на 35-му році життя. Нар. 7-го липня 1957 року в Істон, Па. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку батька Миколу. Похорон відбувся 1-го жовтня 1992 року на цвинтарі св. Духа у Ваґнерсвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Колодруб, секр.

МИКОЛА ЧЕРНЯВСЬКИЙ член УНС Відд. 167-го Т-ва ім. св. о. Миколая в Толідо, Огайо помер 11-го вересня 1992 року на 77-му році життя. Нар. 1915 року в Пінську, Білорусь. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Віру, одну дочку, трьох синів і 9 внуків. Похорон відбувся 14-го вересня 1992 року на цвинтарі Мт. Кармел в Толідо, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Вельґан, секр.

СТЕФАНІЯ ЛЕВЧЕНКО член УНС Відд. 226-го Т-ва ім. Лесі Українки в Денвері, Кол. померла 21-го вересня 1992 року на 91-му році життя. Нар. 1900 року в Соснові, Галичина. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку дочку Ірену Палкович з внуками та правнуками. Похорон відбувся 25-го вересня 1992 року на цвинтарі Мт. Олівет в Денвері, Кол.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Цебрій, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЧЕТВЕР, 25-го ЛЮТОГО 1993 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи. Буде вибір Комітету для відсвяткування 100-ліття УНСоюзу в 1994 р. На Річних зборах вибрано нову управу в такому складі: І. Хомко - предсідник, Варвара Тижбір - заст., Ю. Котляр - фін. секр., В. Марущак — рекр. секр., опікунка хворих - Анастазія Марущак, В. Опіярник, прапорщики В. Гавроняк, С. Коваль, мужі довір'я В. Гаргай, І. Зєльонка, господар М. Чабан, вільний член М. Карпицький. К. Комісія: С. Косьцьолек, голова, члени С. Журавський і Р. Гапабурда — В. Марущак, рекр. секр.

НЕДІЛЯ, 28-го ЛЮТОГО 1993 р.

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори 221-го Відд. Б-ва св. Стефана о год. 1-ій по пол. під катедрою св. о. Миколая, Rice and Oakley Blvd. На порядку: звіти управи, дискусія над звітами і вибір нової управи на 1993 р. Проситься всіх членів Відділу взяти в них активну участь. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 28-го ЛЮТОГО 1993 р.

Баффало, Н. Й. Загальні річні збори 127-го Відд. Б-ва св. Миколая о год. 1-ій по пол., зараз після Служби Божої в залі УНЦеркви при вул. Фільмор і Онайда. На порядку нарад: звіти праави і К. Комісії, вибір Управи і К. Комісії на 1993 р. Проситься всіх членів до численної участи в зборах. — За управу Відділу: В. Шарван, гол., Д. Пітолай, секр.

НЕДІЛЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1993 р.

Янґставн, Огайо. Річні загальні збори 348-го Відд. УНС Т-ва ім. Ольги Басараб о год. 2-ій по пол. в залі парафії св. Трійці. Просимо всіх членів прибути на збори. — Стелла Волошин, предс., Марія Макар, секр.

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ЧИТАЧІ „СВОБОДИ"!

Звертаємося до вас з великим проханням допомогти нам скомплектувати Альманахи УНСоюзу. Це найстарший український альманах, що виходив і виходить в Америці.

Нам бракують такі роки: 1897, 1901, 1902, [redacted],1906[redacted]

Якщо хтось з читачів мав би такі числа, просимо ласкаво надіслати нам, а ми готові за них заплатити бажану ціну, або дозволити нам зробити копії з них.

Редакція „СВОБОДИ"